

TOTES I TOTS

Estadístiques

Una setmana abans que es tornara a comprovar que al nostre país la pluja no sap ploure, les estadístiques dibuixaven un panorama grisenc en el sistema educatiu valencià. Els organismes oficials assenyalaven, per al curs 1997-98, que el rendiment dels nostres estudiants d'entre 12 i 14 anys, era sensiblement inferior a la mitjana de l'Estat en lecto-escritura i matemàtiques. Les estadístiques encertaran o no, però redueixen realitats complexes a percentatges. I així no hi ha qui en traga profit. El cas és que, com les males notícies són notícia, la televisió s'apressà a preguntar per què. Posar-se a improvisar és el pitjor que es pot fer. Reconèixer que no tenim ni idea és allò més honest. Perquè un govern que, per exemple, no es gasta el que cal per tindre tot l'alumnat allotjat en centres dignes, equipats i confortables, no té molt d'interès a gastar més per saber per què les coses són com són. Un govern que manté any rere any que la reposició d'efectius entre els seus empleats i empleades públics (per jubilacions, per absències definitives) no ha de superar el 25%, no l'interessa conèixer realment com funcionen els serveis públics. Per a no resoldre els problemes ja hi ha les estadístiques. Perquè, a veure: És que els estudiants valencians tenen més problemes a l'hora de llegir i escriure perquè aprenen en un sistema bilingüe? No serà per això perquè bascos, navarresos i gallecs obtenen millors resultats. I els murcians també van a la baixa. A més, per què també van malament en matemàtiques? El professorat valencià ho fa pitjor? Temem que el professorat d'ací i d'allà, majoritàriament, confia en els mateixos llibres de les mateixes editorials. La culpa és, doncs, del Govern, que no inverteix el que cal? Caldria demostrar una relació directa entre pessetes i rendiment, la qual cosa no és tan simple. Es llig poc en general i per això els llibres són objectes estranys en la vida dels escolars? Al remat també ens podem preguntar si les enquestes que precedeixen les estadístiques estan ben fetes.

El problema és que no sabem quin és el problema. I tanmateix tenim l'Institut Valencià per a l'Avaluació i la Qualitat Educativa sense estrenar i que, a més a més, està sense direcció des de fa més de sis mesos. Si no s'és capaç de donar instruccions precises i a temps a milers d'estudiants i de professors davant la més que prevista gota freda, com es pot esperar que es conega el signficat de les fredes estadístiques? Que hi ha algú a l'avinguda de Campanar, 32?

ÈPOCA IV - N.º 151. Novembre 2000

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ INTERSINDICAL VALENCIÀ (STEPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE

Consell de Redacció: JOAN BLANCO, JORDI BOLLUDA, RAFA MIRALLES

Cap de Redacció: RAFA MIRALLES

Redacció: CARMEN BERRUEZO, ONOFRE ESPINÓS, ADEL FRANCES

JUANE LLORIS, ALEJANDRO MARTINEZ, VICENT MURILLO

JUAN M. MURIOZ, PACO NAVARRO, JOAN V. PÉREZ ALBERO

Disseny i diagramació:

JORDI BOLLUDA, RAFA MIRALLES

Fotografies: XELO GARCÍA, MANOLO CEBANILLAS, JORDI BOLLUDA

Revisió lingüística: JOSE OROZCO

ALL-I-OLI no assumeix necessàriament els criteris i opinions continguts en els treballs dels seus col·laboradors.

Administració, Redacció i Publicitat: Juan de Mena, 14, baix.

46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334

correu-e: alliolli.stepv@intersindical.org

http://www.intersindical.org/stepv

Imprimeix: Bronte Graf, SL

Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017

Tiratge: 12.000 exemplars

ISSN 1576-0197

Dipòsit Legal: V-1.454-1981

Franqueig Concertat 46/075

Alacant: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 Alacant. Tel. 965985165.

Alicante: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 Alcoi. Tel. 965523151.

Alzira: Avgda. Luis Suñer, 28-41, p. 16. 46600 Alzira. Tel. 962400221.

Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003 Castelló. Tel. 964269094.

Gandia: Sant Pasqual, 13 - 1ª dta. 46700 Gandia. Tel-Fax: 96 295 07 54

València: Juan de Mena, 14. 46008 València. Tel. 963919147.

Xàtiva: Vicente Boix, 2, 3r. p. 5. 46800 Xàtiva. Tel. 962283067.

La 'festació' de Clara

Xelo García Murillo

Hem anat ja moltes vegades de manifestació amb Clara; moltes, per als set anys que té. Quan era més xicoteta no parlava tant, ni tan clar-sempre ens recordava que anàvem de "festació"; ens feia riure prou a sa mare i a mi, i la seua presència esdevenia un motiu de festa més. Si acudíem a la "festació" de les dones, l'alegria quedava garantida gràcies a les joves netes agradolces i revoltoses, la seua energia i les seues ganes de menjar-se el món.

Aquell dia -no era el 8 de Març- teníem cita amb la Marxa Mundial de les Dones 2000. Clara s'havia posat les sabatilles esportives i el xandall, i no entenia com sa mare i jo no ens preparàvem també com en ocasions anteriors. La seua innocència no li va impedir entendre, tanmateix, que el 17 d'octubre anàvem de marxa en compte de "mani" perquè eixe mateix dia milers de dones marxarien pels carrers de moltes ciutats del món demanant les mateixes coses en diferents idiomes, amb diferents colors, il·lusions i necessitats. Era la data acordada amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Pobresa, en què dones arribades dels cinc continents es reunirien davant les Nacions Unides.

X. G.

El que a nosaltres dos, dones adultes, ens resultava més complicat era decidir quina cara posaríem per a explicar a un ser que comença a obrir els ulls de la consciència els motius d'aquesta gran Marxa. ¿Com fer-li entendre a Clara que les dones -en uns paï-

sos i cultures més que en altres- encara pateixen agressions només pel fet de ser-ho?

Reconec que em causa vergonya aliena formar part del col·lectiu humà, sobretot quan em pose davant l'alumnat, d'una xiqueta, de totes les xiquetes. M'indigne quan salta la notícia que una altra dona, que està prop de mi i que pertany a la meua cultura, és maltractada i assassinada per l'home que ha estat el seu company, el pare dels seus fills i filles. ¿Com captarà això la mirada infantil i neta de Clara? ¿Què hem de fer per encarrar-nos a aquesta situació?

Afortunadament, a la Marxa de les Dones del 17 d'octubre -amb la destacada presència de moltes joves i també d'alguns homes; cada vegada en són més-, férem festa cantant i ballant amb la música amiga d'Impresionables i Explorador Andrés, i vam oblidar per una estona els motius de la jornada.

Amb somriures còmplices, la mare de Clara i jo seguíem la mirada il·lusionada de la xiqueta i renovàvem esperances perquè, quan es faça major, no ens haja d'explicar nous motius perquè acudim a la "festació" de les dones.

Les segones adjudicacions

Onofre Espinós

M'agradaria no dir-vos que he vist gent plorar; ploraven per impotència, per incomprensió... Desorientats i atordits, reclamaven un dret que se'ls negaven: el dret de tenir un lloc de treball digne i, si és possible, prop de casa. No entenien com participants d'Alacant venien a treballar a València o Castelló, o a la inversa, tots barrejats sense un criteri clar i unificat. Neguitosos, alterats, se l'acostaven i et preguntaven: "Però com pot ser que me'n donen una substitució a València? Si jo sóc d'Alacant... Si sóc el cinquè del llistat! Si a Alacant en queden vacants. Escolta, fes el favor, hostia, algú em pot explicar què passa ací?". Intentes donar una resposta però no et deixen, i tot seguit continua el monòleg: "Qui ha inventat açò no és més 'burro' perquè no practica. Però vosaltres, els sindicats, què feu? Mira, no em digues res, la culpa de tot açò la teniu els sindicats i...".

Davant la crispació no és fàcil trobar una solució ràpida i eficaç. L'STEPV-IV sempre ha reivindicat uns Actes Presencials, transparents i pràctics. Vam intentar aturar aquestes Segones Adjudicacions amb la resta de sindicats, però les negociacions es van trencar. L'Administració, l'única solució que va donar va ser la "permuta". És clar que no l'hem compartida en cap moment. La confusió, la desinformació per part de l'Administració, ha fet que el procés d'informatització quede reduït al medievalisme més primari: l'arribada dels telegrames per convocar els participants a adreces desconegudes i en alguns casos fora de termini; la incompatibilitat del sistema per poder cobrir les places a temps parcial; el bloqueig informàtic de participants que desconecien en quin Servei Territorial se'ls havia d'adjudicar; la qualitat de l'ensenyament basada en la manca de l'exigència del requisit lingüístic; la segona adjudicació de

comissions de serveis: tèrbola i fosca, de la qual encara no en tenim cap llistat; l'obligació de romandre en la província en què es fa la primera substitució i tot seguit emplenar una instància per poder tornar al Llistat General, i un etcètera interminable que ha deixat ben palesa la incompetència del sistema.

Per concloure, hem de dir que algunes de les inoperàncies de l'Administració comencen a resoldre's: les Segones Adjudicacions seran de País i Presencials. Però amb tot i això, no podem acomodar-nos i dir-nos prou. Hem de fer via, i per fer-la, cal que caminem junts. I si no, penseu, quanta gent l'any passat tenia una vacant i enguany té una substitució? No és sols important la plaça que tu tingues, sinó el procediment pel qual l'has obtinguda. Demanem el vostre ajut al llarg de tot l'any per poder continuar reivindicant uns Actes Presencials de País, en què preponderen la transparència i el pragmatisme.

II Festa de l'STEPV-Universitats. 21 de desembre de 2000

Per a tota l'afiliació, amigues i amics del Sindicat

19 hores. Taula rodona (Aula Magna Universitat de València, carrer La Nau, 2) amb Víctor Alba, Isidro Guardia, Marc Baldó i Enrique Cerdán Tato.

"60 anys de l'entrega dels nazis a Franco de Lluís Companys, Julián Zugarragoitia, Cruz Salido i Joan Peiró".

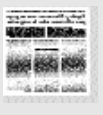
Organització: Forum de Debats de la UV-EG i STEPV

22 hores. Sopar de Germanor (Taverna Jol, junt a l'hotel Astoria, València)

Preu tiquet: 2.500 pessetes (amb cava i torró). A continuació, festa.

Reserves: Seccions Sindicals de l'STEPV-Universitats. Tel.: 96 398 30 18 - 96 387 70 46

Hem llegit

A P E U D ' A U L A

“Burrera” mediàtica

La irresponsabilidad como práctica

[...] Nunca un comienzo de curso ha sido más desastroso y caótico. Ha sido peor el remedio que la enfermedad que se pretendía curar.

Desde mi punto de vista, son varias las causas -entre otras- que explican tamaño desatino:

La existencia de miles de profesores interinos. La figura del interino (que tiene su razón de ser en la necesidad de sustituir provisionalmente a un funcionario enfermo o de baja) es hoy por hoy una figura escandalosamente generalizada, reflejo de la raquítica política de empleo público de la Generalitat Valenciana. El interino es un profesor desarraigado, al no tener un centro de trabajo con alumnos fijos, que va dando tumbos de centro en centro cada año. La adjudicación de miles de plazas de interinos en el mes de septiembre es un factor que explica en parte el retraso del inicio del curso con normalidad.

[...] Existe una realidad objetiva: que, a un mes de comienzo del curso, sólo en la provincia de Alicante faltan más de 250 profesores. La inmensa mayoría de los centros de Secundaria tiene incompletas sus plantillas de profesores [...]. Esta situación generalizada, a un mes del comienzo oficial del curso, constituye un escándalo social, supone una agresión en toda regla a la escuela pública y una agresión al derecho constitucional del alumnado a la educación.

¿Quién va a restituir el mes y medio sin clase a los alumnos y alumnas de la ESO o a los alumnos de Bachillerato que tienen a la vuelta de la esquina la prueba de acceso a la Universidad? ¿Quién responde de esta irresponsabilidad continuada? ¿Algún director general? ¿El conseller de Educación? ¿O el propio presidente del Gobierno valenciano?

Si el presidente Zaplana tiene coraje político y la responsabilidad que se le supone, hoy mismo debe dar las órdenes oportunas para dar solución a este problema y cesar a los responsables de este escándalo. De otra forma, la responsabilidad será sólo suya y su credibilidad nula.”

José Antonio Fernández Cabello, *Información*, Alacant (19/10/2000)

Carme Miquel

Primer només hi havia una cadena de televisió i era de propietat estatal. Després hi hagué una segona cadena i també era propietat de l'Estat. Aquell era un Estat feixista i ambdues van ser la monolítica corretja de transmissió dels plantejaments governamentals: en matèria política, en matèria cultural, en matèria religiosa, en matèria moral... Els interessos de l'Estat coincidien amb els dels grups econòmics, i viceversa, i volien fer veure que coincidien també amb els interessos de la ciutadania.

Després vingueren les privades... Aquell Estat estrictament feixista ja havia trontollat i les noves cadenes de televisió van ser plantejades com la gran defensa de la llibertat informativa, com el principi bàsic de l'objectivitat. La competència i la pluralitat d'opcions -deien- milloraria la qualitat i el rigor. Tothom s'esforçaria a donar un bon producte perquè el mercat televisiu ho exigia.

Però aquella competència es va convertir en una competitivitat ferotge i els grans grups econò-

mics que dirigien els canals de les televisions posseïen també altres mitjans i altres empreses del ram de la comunicació. I es miraven de reüll els uns als altres i anaven a la sarpa quan podien, i si no, es compraven els uns als altres i es venien, s'hi "fusionaven" o "s'absorbien". En un moment donat els interessos de la major part d'aquestes empreses eren coincidents amb els interessos del Govern, i viceversa. I existien també les televisions públiques, que cada dia s'assemblaven més a les privades.

I hi hagué tot allò de la guerra per les audiències i "espanyolitzant" l'estil americà fabricaren fem i més fem. I la grolleria, el mal gust, la mediocritat, la trivialització, l'esperpent, la subnormalitat, el pitjor del pitjor s'instal·là a les pantalles. Hi llançaren carnassa i més carnassa. I utilitzaren el "morbo", el sensacionalisme, les mentides, l'escabrositat, el sexisme. Fabricaren el prototip de "famos" i "famosa" que tenia el mèrit de no fer res, de no pensar, de no tindre cap qualitat com no fóra la de la poca vergonya, la de poder perdre la dignitat sense immutar-se, la de saber exhibir-se les vint-i-quatre hores del dia, la del cinisme... I aquest prototip el presentaren com a model a imitar perquè subvencionaven la seua estupidesa.

I immobilitzaren les audiències davant dels televisors amb la

intenció de buidar els cervells d'idees pròpies i omplir-los d'ordres per al consum. I va passar que totes aquelles cadenes -amb molt poquetes excepcions-, les privades, les nacionals, les autonòmiques i les estrangeres que veien els qui tenien antena parabòlica, s'assemblaven tant que constituïren una monolítica corretja de transmissió dels dictats del conformisme i dels dictats del consumisme.

Tot allò tingué altres conseqüències perverses: els professionals de la informació més crítics, o van ser marginats o van ser integrats en aquell sistema de deformació mediàtica. Els qui s'integraven i participaven en el tele-fem es deien a ells mateixos: Serà només una temporada, després faré els programes que voldré. Uns altres, per justificar-se, deien: Açò és tot un repte professional, un fenomen de masses; no puc deixar de participar-hi. I contribuïren als intents de construir una societat acrítica, passiva i barroera.

A les escoles, els i les ensenyants s'ho miraven tot això amb disgust i impotència. I intensificaren els seus esforços en la construcció d'un ensenyament crític, actiu i participatiu.

Però de tot això ja fa molts anys. La "burrera" mediàtica arribà a cotes tan altes que va petar. L'escola guanyà la partida. O no?

T E M P S D E C A M P U S

T E A T R E S D E L ' E S C O L A

Festa de benvinguda

Rafael Xambó

Temps era temps la Universitat era una opció negada a les classes populars. Els fills de les classes benestants -burguesia i aristocràcia residual- s'entretenien a les aules fet la punyeta als nous arribats, que, al seu torn, farien la punyeta l'any següent i mentre restaren a la Universitat als altres nous arribats. Eren anys de predomini d'una cosa tan rànica, fora del temps, masclista i coenta com la tuna, que encara es manté, tot i que amb una decadència que algun dia acabarà per sempre i per fi. Embrutar amb farina, xopar els descol·locats nous, irrompre a les aules amb xiulets i altres delicadeses suposadament pròpies del jovent, les quals es consentien perquè els joves són així i altres estupidesses semblants en boca d'alguns professors tronats i franquistes que miraven amb simpatia aquestes gansades substituïdes d'altres vel·leïtats juvenils més perilloses.

A finals del franquisme, la rebel·lió estudiantil va posar les coses al seu lloc i les novatades quedaren com a cosa dels fatxes i els integrats més borres. No és casualitat que aquesta suposada broma als nous s'anomenara borregada. La Universitat democràtica es va proposar eliminar aquesta coentor casposa i substituir-la per un altre

tipus d'activitats que acolliren els estudiants que s'hi incorporaven. Així van començar les festes de benvinguda organitzades pel Vice-rectorat d'estudiants. En aquests dies els tres campus de la Universitat i els col·legis majors s'han omplert d'activitats culturals de tota mena, amb un protagonisme destacat per a les activitats musicals, teatrals i de les arts plàstiques i audiovisuals. Res no queda d'aquelles estupidesses borregues de temps passats i és per a celebrar que s'haja aconseguit liquidar-les.

Venir a la Universitat és trobar-se en un espai de reflexió, anàlisi i estudi, lloc d'encontre de l'universalisme i l'arrelament a la nostra societat. Amb la festa de benvinguda -tota una atapeïda setmana d'activitats-, la nostra Universitat ha acostat els estudiants el bo i millor del que es produeix artísticament a la nostra societat, ho ha donat a conèixer als més joves i ha mostrat també referents atractius del panorama internacional. Tot un canvi que s'ha produït en les darreres dècades i que és un símbol a retenir del caràcter renovador que presideix la nostra institució. Cal continuar en el camí encetat, i potser cal també plantejar-se una programació cultural més estable als diversos campus, per tal que la vida universitària no quede reduïda després de la festa de benvinguda a una sobredosi de classes i exàmens.

Per la meua banda, agraesc els esforços del Vice-rectorat i el CADE de la Universitat de València, els felicite i els anime perquè segueixquen treballant en la mateixa línia.

Jaume Martínez Bonafé

Escric aquestes primeres ratlles precipitades sobre un vaixell que em transporta de Buenos Aires a Montevideo perquè vull donar testimoni de l'encontre amb una realitat social que em semblava quasi extingida. En efecte, després de molt de temps de viatjar pels deserts esmerlats de la globalització, el neoliberalisme, la mercantilització totalitària, el desenrotllisme tecnocràtic, el pensament únic i el cretinisme de la política professional, he trobat la vida a una ciutat banyada pel Riu de la Plata.

No ha estat difícil identificar-la. Estava a la mirada apassionada d'una mestra que parlava de la seua escola esgavellada, de les dificultats enormes que patien i del treball cooperatiu amb els companys per tirar endavant. Hi havia molta vida també a una taula rodona de la xarxa SEPA (Red Social por la Educación Pública en las Américas), on una destacada dirigent sindical parlava de somnis i d'utopies, i mostrava vehemència i lúcida la poderosa arma de la poesia. He trobat vida a un curs de formació on els directores escolars, que baixaven des d'indrets allunyats a la cordillera, compartien glopys de mate mentre discutien sobre les relacions estretes entre l'escola i els models socials del capitalisme i dissenyaven estratègies polítiques per fer un currículum més just i solidari. He vist la vida a una

¡Vida!

escola sindical que centrava els seus programes de formació en la investigació educativa.

La vida surava en una discussió amb un xofer de camió que sabia, amb l'exacta precisió de qui ha de controlar la despesa per arribar a final de mes, quin era el deute extern del seu país o la darrera estratagema del Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional contra els pàries de la terra. Hi havia vida en la manera solidària que el rector de la Universitat responia a la interpellació d'una mestra sobre el discurs de la descentralització educativa en un marc de globalització i progressiva desaparició de l'Estat en la gestió dels fons públics. Era vida la vehement il·lusió d'un modest editor per continuar apostant per l'aventura de traure llibres de crítica a l'escola capitalista sabent que mai seran best-sellers. I he vist la vida acompanyar el relat emocionat de la lluita dura i prolongada -finalment guanyada- del professorat argentí contra el Govern en una carpa blanca front al Congrés, on centenars de mestres havien protagonitzat una vaga de fam de més de mil dies per defensar la dignitat de l'escola pública. Pel que em conten, per allí entrava la vida amb l'alé càlid de la paraula amiga de Serrat, Benedetti, Galeano, Sábato, Mercedes Sosa, Aute, Silvio Rodríguez, Fito Páez, Sabina, Ana Belén, Daniel Viglietti, García Márquez i un llarg etcètera de noms propis que duïen un cartellet al pit on es llegia: "Hoy todos somos maestros". Ara tornaré a València a buscar, allí també, la vida.

(Del diari d'un explorador accidental dels paisatges socials de Llatinoamèrica.)